

Rom 15, 20-21

20 og 21: Slik har jeg gjort det til min ære å forkynne evangeliet der hvor Kristi navn ikke før var nevnt, så jeg ikke skulle bygge på en grunnvoll som en annen hadde lagt, men som det står skrevet: de som han ikke var blitt forkynt for, de skal se. Og de som ikke har hørt, skal forstå.

Slik har jeg gjort det til min ære å forkynne evangeliet der hvor Kristi navn ikke før var nevnt - altså forkynne blant hedninger som i det hele tatt ikke hadde hørt et ord om Kristus, eller der ingen andre tidligere hadde forkynt Kristi evangelium. - så jeg ikke skulle bygge på en grunnvoll som en annen hadde lagt, dvs. ikke bruke min tid og krefter der hvor de allerede har fått ordet om Kristus. Når det jo først og fremst er min plikt (som kalt til apostel for hedningene) å reise omkring til disse som ikke har hørt om Kristi navn, bære fram det første budskapet om ham, og legge grunnvollen for nye menigheter. Det er dette apostelen vil ha fram i v. 20; at han trofast har fulgt sitt apostelkall.

Ellers kunne vi vel lett oppfatte uttalelsen hans om at han "har gjort det til sin ære å forkynne evangeliet der hvor Kristi navn ikke før var nevnt", som menneskelig forfengelighet. Riktig nok er vel ikke noe menneske, heller ikke en apostel, totalt fri for dette naturens ugras (se 2Kor 12: 7). Men i sin gudgitte tjeneste er det selvsagt galt å drives av menneskelig forfengelighet, eller lyst til egen ære. Så sier da også Paulus dette i en sammenheng hvor han fremhever at han har vært tro mot sitt disippelkall. Vi kjenner også godt til at Paulus ikke ble drevet av trang til menneskelig ære, i sin tjeneste. Det var nidkjærheten for sin Herres ære og sjelenes frelse som drev ham.

Det han taler om her er da det som er hver éneste kristens plikt: å gjøre det til sin ære, det hele verden forakter, å være trofast mot Kristus og gjøre hans vilje. På grunn av sitt kall trofast bekjenne Kristi navn overfor tusenvis av gudsforaktere. Ja, "gjøre det til sin ære" å følge vårt kall og leve et rett kristent liv (2Kor 5: 9, 1Tess 4: 11). Og det at han "ikke ville bygge på en grunnvoll som en annen hadde lagt", dvs. forkynne evangeliet der det allerede var noen som hadde forkynt det, det hadde, som allerede vist, sin grunn i hans kall til særlig å virke blant hedningene (kap. 11: 13, Gal 1: 16, 2: 7-8, Ef 3: 8). Det er alles plikt og rette ære å være tro mot sitt kall. Måtte vi også i dette ta lærdom av apostelens eksempel!

La oss bare minne hverandre om hvor alvorlig Kristus legger dette inn over disiplene sine ved Tiberias-sjøen. Han har nettopp latt Peter skjønne at han kalles til å følge etter ham i martyrdøden. Så snur Peter seg, ser på Johannes og spør: "Men Herre, hva da med ham?" Da svarer Jesus ham i en irettesettende tone: "Hvis jeg vil at han skal leve til jeg kommer, hva har du med det? Følg du meg!" (Joh 21: 18-22). Vi ser at det Herren vil si her, er dette: Hvis jeg gir deg étt kall, og Johannes ett annet, skal bare hver enkelt av dere være opptatt med sitt. Slik er Kristi vilje. Uansett om kallet eller gjerningen er stor eller liten, så er alt like stort for ham. Bare dette éne krever han: At hver enkelt er

tro mot sitt kall. "Ingen tar seg denne æren selv, men bare den som er kalt av Gud, slik Aron også var kalt" (Heb 5: 4). "Enhver skal være i det kall som han var i da han ble kalt" (1Kor 7: 20-24). Slik talte og slik handlet Paulus. Må vi så også i dette følge ordets lærdom! - Men Paulus forklarer seg ennå tydeligere. Også her bruker han Skriftens eget vitnesbyrd å støtte seg til i det han har gjort. Han sier:

men som det står skrevet. Paulus hadde ikke bare sitt eget spesielle kall å støtte seg til i sin nidkjærhet for særlig å virke hos hedningene. Han hadde også Skriftens ord å støtte seg til. Her bruker han så Jes 52: 15 der det heter: De som han ikke var blitt forkynt for, de skal se. Og de som ikke har hørt, skal forstå. Her er det klart nok Kristus det tales om. Det ser vi av versene foran, v. 13-14: "Se, min tjener skal gå fram med visdom. Han skal bli oppløftet og opphøyet og være meget høy. Liksom mange var forundret over deg - så ille tilredt var han at han ikke så ut som et menneske, og hans skikkelse ikke var som andre menneskebarn". Han skulle bli deres Herre, slik at "Konger skal lukke sin munn for ham", de skulle underordne seg ham og høre på hans røst. Så følger disse helt klare ordene om hvordan evangeliet skulle bli forkynt for dem for første gang: "De som han ikke var blitt forkynt for, skal se. Og de som ikke har hørt, skal forstå". Det har altså vært apostelens salige kall å utføre dette som profetisk var forutsagt. Han hadde det dyrebare oppdraget å bære den første forkynnelsen om verdens Frelser til folk som ingenting hadde hørt om dette. Det var dette han "roste seg" av. Og å fullføre dette kallet hadde han "gjort til sin ære".